

for 12 Millioner, altsaa for Minimumsbeløbet, medens han forbeholdt sig Retten til at gaa op til 20 Millioner. Det var da ogsaa ud fra denne Opfattelse, forstaaer jeg, at de udenlandske Bankmænd fra deres Side uderskrev Kontrakten. Da nu Finansministeren kom og spurgte Finansudvalget om vor Stilling, fik han den Bescikelse, at Finansudvalget vilde være villigt til at anbefale Optagelsen af et Laan paa 12 Millioner Kr., men paa den Betingelse, at tillige det i Landstinget nu hvilende Lovforslag, som jeg før omtalte, blev vedtaget. Der er jo en naturlig Sammenhæng mellem de to Love, idet den her foreliggende Lov i og for sig er en Udførelse af en Del af det, som omhandles i den mere almindelige Lov, der for Øjeblikket findes i Landstinget. Finansministeren svarede dertil, at han ikke kunde garantere for, at Landstinget vilde tiltræde denne Fordring fra Folketingets Side. Men han vilde se, hvad der kunde gøres. Og saa gik han. Nu troede vi selvfølgelig, at den højtærede Minister gik hen for at forhandle med Landstingets Finansudvalg eller med andre Medlemmer af Tinget, som vilde være i Stand til at give ham et Tilsagn, som han kunde anse for betryggende, og hvis det ikke lykkedes ham at opnaa en Forstaaelse med Landstinget, forudsatte vi lige saaelvfølgelig, at han vilde komme tilbage for at meddele os, hvorledes Sagen stod, og overlade til os, hvorledes vi saa vilde stille os. Men den ærede Finansminister gjorde ikke dette; han gik derimod hen og uderskrev Kontrakten. Og, som det er oplyst, har han ikke meddelt Landstinget et eneste Ord om den Betingelse, der blev stillet af Folketingets Finansudvalg som Vilkaar for at samtykke i Laanets Optagelse. Det viser sig, at man i Landstinget ikke har faaet nogen Underretning om, at denne Betingelse var stillet, forinden vi den 2den April, altsaa 3—4 Dage senere, afgav Finansudvalgets Betænkning. Jeg skal erkende, at der maaske under disse Forhold for Landstinget kan have været Grund til nogen Misstemning ved saaledes at være bleven holdt i Ubekendtskab med den Betingelse, som var stillet fra Folketingets Finansudvalgs Side.

Saaledes som Sagen nu foreligger — jeg har indskrænket mig til simpelthen at referere, hvorledes den er gaaet til — er Forholdet det, at i Landstinget har man stemt den nævnte Betingelse ud, og Regeringen henstiller nu til os i sidste Øjeblik, om vi ville tage Loven saaledes som den er vedtagen af Landstinget. Jeg maa da

sige, at hvis vi i dette Øjeblik stod over for en virkelig Regering, var der for mig ingen Tvivl om, at Folketingets Svar maatte blive: Vi kunne umulig give Regeringen denne Lov. Enhver Forhandling mellem Folketinget og Regeringen vilde være en Umulighed, naar trufne Aftaler tages saaledes til Følge. Men Forholdet er nu det, at vi staa ikke over for en Regering. Denne Regering har faktisk ophørt at eksistere. Den er dermed bleven politisk ansvarsløs, fordi der kan ikke times den noget værre end det, der allerede er timedes den, nemlig at være død. Det er paa denne politiske Ansvarsløshed, at den ærede Finansminister har trukket en Veksel, en lovlig stor Veksel. Jeg vil derom kun sige dette ene, at denne Afslutning paa Regeringens Virksomhed staa i Samklang med hele dens tidligere Virksomhed. Mere skal jeg ikke sige. Saaledes som Regeringen nu er stillet, er der ikke en Gang mere nogen Fornøjelse ved at sige den ærede Finansminister nogle Ubehageligheder. Det har ikke længere noget Formaal. Jeg skal indskrænke mig til, som jeg har gjort, simpelthen at konstatere, hvorledes Sagen er gaaet til, og hvorledes den altsaa nu foreligger. Under disse Forhold vil jeg tilraade, og det gør hele Finansudvalget, at vedtage Forslaget, saaledes som Landstinget har sendt os det. Vi ville ikke, ved nu i dette Øjeblik at lade Loven strande, udsætte Landet for at blive blameret over for dets udenlandske Forretningsforbindelser. Den ærede Minister har faktisk over for de udenlandske Medkontrahtenter paataget sig en Forpligtelse; ganske vist er Rigsdagen ikke bunden derved, men det kan dog komme til at kaste en Skygge over vort Statsliv, hvis trufne Aftaler vise sig at være betydningsløse. Det er her, som ikke saa sjældent, Folketinget, der maa dække over uheldige Handlinger, som Regeringen over for Udlandet har indladt sig paa. Det siger sig selv, at Loven vilde være mere fyldestgørende med den Bestemmelse, som Folketinget havde indsat; thi at det er af Betydning at faa hele dette uklare og uordnede Forhold med Optagelsen af denne Art Statslaan bragt paa det rene, er indlysende; men nogen endelig Nødvendighed af at gøre det ved denne Lejlighed, foreligger der naturligvis ikke. Denne Lov kan i og for sig staa paa egne Ben og gaa for sig selv. — Jeg skal til sidst endnu tilføje dette, at der af mig i Finansudvalget har været rejst Spørgsmaal om at foretage Ændring i Lovforslagets § 3. Saaledes som Forslaget